

Az emlékezés története

Most, hogy Baka halálával olyan szomorú lett minden, vagyis hát szomorú volt éppen eddig is, csak azóta, mióta az ő teste hosszú búcsúzás után egy még hosszabb álomnak engedte át magát, ez a szomorúság valahogy megül itt, én legalábbis jártomban-keltemben ezt érzem, reánk telepedett egy kicsit, és mintha távozni se nagyon akarna –, szóval most akkor azt kérdezi magától az ember: milyen az, amikor szavak nélkül lesz valaki? Hogy éljen meg az ember – még halálában is – szavak nélkül? S egyáltalán: meddig mehet ez így?

A legszebb történet mindig szavak története is. A legszebb emlékem róla, hogy voltak szavai. Az emlékezés fájdalma idővel majd történetté szelídül, mely történet hitelét az ő szavai adják meg. S a dolgok rendje szerint most kezdetét veszi egy másik történet, de úgy volna jó, ha ő majd erre is emlékezhetne. Ezért búcsúzóul én szavakat bíznék reá, szomorú álmában hadd álmodja verssé azokat.

Belányi György

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27. 7. p.)